

El mestratge amb Shakespeare

L'actor Dugald Bruce-Lockhart, de la companyia Propeller, dirigeix el drama 'Romeu i Julieta' al Teatre Akadèmia

No sap català però només amb dos tallers i cinc setmanes d'assaig intueix que els actors del repartiment fan dringar el vers traduït per Miquel DescLOT al català i parlen des de la veritat.

Així de màgica és la direcció de Dugald Bruce-Lockhart, un actor de la prestigiosa companyia Propeller, que satisfà la seva ànsia d'aixecar un *Romeu i Julieta*, quan fa 20 anys que treballa d'actor. No era res premeditat. Les circumstàncies ho van permetre. Explicava aquesta setmana Bruce-Lockhart que, sense adonar-se'n, va construir alguna escena de la tragèdia romàntica en els mateixos tallers. Ja Guillem Motos i Silvia Forns feien el paper dels dos enamorats de famílies venecianes enemistades.

El director manté la capacitat dels Propeller de narrar una història a partir d'un cor que treballa en grup, tot i que elimini la convenció de no treballar amb actrius. El que va ser una casualitat, va acabar sent una marca de la companyia, efectivament, admet Dugald. Però la pedra filosofal des d'on pivota l'èxit dels Propeller és la seva labor de companyia. Amb *Henry V* van fer una gira d'on-

ze mesos per 16 països i això els va permetre construir un esperit de companyia que és el que ara reivindica també amb un grup d'antics alumnes del taller sobre Shakespeare.

Gironins d'ànima

La companyia Propeller va, pràcticament, tancar el festival Temporada Alta diumenge passat. I ja és la sisena vegada que s'hi han presentat. Tot fa suposar que l'any vinent tornaran a repetir, gràcies a la connexió que hi ha entre la companyia i la ciutat. També el públic. La directora de l'Akadèmia, Mercè Managuerra, també membre d'Aisge, va descobrir-los al festival i allà mateix es va interessar per si algú voldria fer un taller a Barcelona. Des de l'Akadèmia, busquen la connexió entre pedagogia i escena.

Els actors estan molt agraïts per la manera de treballar del director, que sempre s'ha mostrat atent a les propostes i que quan alguna no li ha semblat prou convincent en comptes de clamar un "no" que desanima, ha optat per un "o" amb el qual oferir una alternativa més solvent i en la qual l'actor també s'hi pugui sentir còmode. *Romeu i Julieta* és una obra ambiciosa perquè té onze actors que reciten, vers a vers, l'univers de Shakespeare. Ho fan fins al 12 de gener per a un públic de privilegiats (pel seu aforament).

Dugald Bruce-Lockhart feia temps que volia aixecar un *Romeu i Julieta*, una peça que ja es coneix al mil·límetre. Va veure-ho clar, només entrar a la sala del curs, ara fa un any. I és que l'espai de l'Akadèmia té, de forma natural, el balcó dels Capulet. Després, tot passejant fins al port per la Rambla va descobrir les estàtues humanes i li van donar la clau d'arren-

cada: tot arrencarà quan algú posi una moneda en un d'aquests artistes de carrer. Aquests seran una companyia amant de Shakespeare que decideixen interpretar algun text clàssic, en funció dels ciutadans i de l'espai que trobin. I la *plaça* de l'Akadèmia els inspira, evidentment, *Romeu i Julieta*. A la primera escena, hi ha previst 12 personatges i tenim només onze actors, mal assumpte, deia divertit el director en la presentació. I és que els tres principis sobre els quals ha marcat el treball intens, de només cinc setmanes (i això que duen el text après, abans de començar assaigs) són: jugar amb el llenguatge, aportar molt dinamisme i desgast físic a escena i tenir la capacitat d'entretenir, com aspirava Shakes-

CRÍTICA JORDI BORDES

L'autora Cristina Clemente recorre sovint a les seves memòries familiars. Ja ho va fer amb *La nostra Champions particular* i va saber extreure molta comèdia dels viatges imaginats pels pares, que pretenien suplir l'experiència de traslladar-se a les capitals europees a contemplar carrers, gents i museus. Ara, amb *Consell familiar*, torna a estirar, amb traça, la seva voluntat de negociar les despeses de casa, de fer coresponsables els fills de l'economia familiar. Amb aquesta premissa, aparentment tan tendra, Clemente desplega una comèdia en la qual qui surt retratada és tant la sobrevalorada democràcia (amb els seus particulars enganys per garantir quotes de poder dels qui n'han dispo-

Trampa d'una família acollidora

Clemente es guanya els riures del públic i troba ressons de les lluites europees

sat des de sempre) com la seva extrapolació a la Unió Europea, que es presenta com una gran família, que ha aconseguit enterrar les destrals de guerra del segle passat i només suma per disposar d'una massa crítica més atractiva amb la qual lluitar per a nous mercats. Un joc divertit amb alguna nota de lucidesa que aguanta una conversa informal.

Què passaria si existís la democràcia real, des de dins de les cases? Qui té el programa electoral més convincent i qui el més aplicable, la mare, el pare, o els fills? Per què es decideix donar veu a un extern (el xicot de la noia) quan es podria resoldre l'empat tècnic obligant-se a fer dos vots diferenciats? Clemente juga bé la trampa i atrapa els personatges a la xarxa. En aquest menjador humil

P

Passejant fins al port per la Rambla va descobrir les estàtues humanes, que li van donar la clau d'arrencada del muntatge

Teatre

peare. Desclot celebrava la reivindicació de la paraula, que és el que perdura del dramaturg. S'utilitza la versió que ell va traduir per al Lliure, fa una dècada. S'ha fet amb poques eines més. Motos advertia sorprès que tothom ha aportat el que tenia a les mans i que, així, amb aquesta honestetat, s'han construït els personatges sense la inseguretats de no dominar en la lluita d'espases o el ball. Cadascú fa del que sap. I del que no, l'ajuden els altres companys aportant idees. Aquest, es mostrava molt satisfet del treball dels actors (dels quals va agrair el seu coneixement de l'anglès per poder fer més fluïda la comunicació) i confiava que aquest podia ser el principi d'una nova carrera de Shakespeare a Catalunya. *

Companyia. Els onze actors treballen en grup reforçant l'atenció de l'escena, amb complicitats i molt de joc
J. VIGO

sonen conceptes com ara el "dret a decidir" però que pot acabar sent engolida per la fagocitació dels mercats, per la dependència del deute. Catalunya, però també l'Estat espanyol, Grècia i Alemanya, són parts convidades en aquest joc d'interessos, aparentment tan inofensius. L'obra no aspira a provocar un cataclisme, com sí que es produeix en altres discussions de família en la cartellera (*Aire de família, El nom...*). Probablement, portar aquesta excusa senzilla a un drama o tragèdia seria massa pretensions. Però el cert és que els punts de partida de Clemente guanyen quan tenen una ombra negra: és el cas de *Vimbodí vs. Praga* (2011) al TNC dins del T6, o de *Volem anar al Tibidabo*, (2008). *

CONSELL FAMILIAR Cristina Clemente

Direcció: Jordi Casanovas
Intèrprets: Georgina Latre, Pep Ambrós, Pere Ventura, Lluïsa Castell i Marc Rius
Data i lloc: 27 de novembre (fins al 4 de gener) a la Beckett

Coproducció de la Sala amb el suport de l'Obrador i Temporada Alta.

AGENDAD'AUTOR J.B.

Parking d'Hivern, un nou drama

La companyia Parking Shakespeare s'ha fet habitual en les actuacions de l'estiu al parc del Clot. Des de l'any passat, el mateix grup d'actors planteja el Parking d'Hivern, una aproximació a textos dramàtics de dramaturgies més fosques. Aquest és el cas de *Woyzeck*, el retrat del procés de deshumanització que pateix el soldat protagonista com a conseqüència de les pressions del seu entorn social.

WOYZECK
Georg Büchner

Direcció i versió: Marc Rosich.

Intèrprets: Ester Cort, Adrià Díaz, José Pedro García Balada, Pep García-Pascual, Carles Gilabert, Ariadna Matas, Santi Monreal i Ricard Sadurní.

Lloc i dia: A la Fundació Palo Alto (C/ Pellaires, 30-38), només fins aquest diumenge.

En el brogit de la creació

Aprofitant unes obres d'actualització que tenen lloc al Mercat, Baró d'Evel ens ofereix un original recorregut pels racons d'aquest espai que no es veuen, els passadissos, les escales... i ens convida a acompanyar-los en aquest viatge. La jove però molt guardonada companyia proposa una mena de laboratori, on oferirà petites "obres" que hauran sorgit de les diferents recerques dutes a terme durant l'any 2013 a diferents centres de creació.

OBRES
Baró d'Evel

Lloc i dies: Mercat de les Flors, només fins diumenge.

Fredor i escalf. Dos cantants intèrprets defensen uns personatges que no saben conciliar-se. BOHEMIAS'S

Tan vell i tan nou com l'amor

Hi havia una vegada un mur que impedia la trobada entre una parella. Era una frontera salvable, metafòrica, però que el recel feia inabastable. Cada cop impedirà més aquesta relació. En aquest camp, inicialment semblant a la terra promesa però cada cop més inhòspit, ell i ella es debaten entre la seva ànima i la seva ombra. La música de Clara Peya expressa els diferents estats d'ànim. Davant de l'ofec només hi ha un camí valent: atrevir-se a saltar al buit. Aquest és el tercer treball de l'Era dels Imputxibles després de *Tot és fum* (Nau Ivanow, 2012) i *Mrs. Death, una aproximació a Salvador Espriu* (Versus, 2013).

(A)MURS. A LOVE STORY
Cia. L'Era dels Imputxibles

Creació: Clara Peya, Ariadna Peya i Míriam Escurriola.

Intèrprets: Bea Vergés, Christian Ramos, Mariona Castillo, Alessio Arena, Ariadna Peya i Guille Vidal-Ribas.

Lloc i dia: Al Versus Teatre, fins al 12 de gener (de dijous a dissabte a les 20 h i els diumenges a les 18h).

11
CULTURA
13.12.2013

LA MALA REPUTACIÓ (AL VOLTANT DE GEORGE BRASSENS)
Fundació Romea

En aquest espectacle, les cançons més populars de Georges Brassens (*La mala reputació, El goril·la...*) es combinen amb temes no tan coneguts (com *La princesa i el musicastre*) i amb peces d'autors que Brassens estimava i respectava (Brel, Boris Vian o Moustaki).

Lloc i dia: 16 de desembre (20 h) al Teatre Romea

Teatre